

Soudní stání se konalo od rána, tak jsem ani neměla v úmyslu před tím použít počítač. Po zprávě paní profesorky jsem ho tedy šla zapnout, vyhledala jsem si nové zprávy a hned na mne vykoukl článek, že včera – tedy den přede mnou byl jako svědek k soudnímu stání v dané věci pozván galerista Melichar Štrůdl, který zdůrazňoval, že se určitě jedná o falzum – zajímavě pevné tvrzení, když údajně obraz nikdy neviděl, dále pak znovu – že obrazy tohoto malíře u nás nejsou a že obraz má mnohem nižší hodnotu, než jaká byla uváděna. Článek jsem si ještě rychle vytiskla a přidala k ostatnímu a vydala se na cestu k soudní budově.

K soudu jsem přijela včas a měla jsem štěstí se zaparkováním hned z boku budovy. Na lavici před místností seděl zatím pouze mladý hoch s velkým fotoaparátem – či přesněji velkým objektivem, prozrazujícím, že se jedná nejspíš o fotografa pro tisk. Nervózně se rozhlížel a chystal se odkud a jak udělá své záběry – jistě mu šlo o momentálně v tisku populární skupinu několikanásobných vrahů, kteří budou přivedeni v poutech ozbrojenou eskortou. Já jsem jej vůbec nezajímala, což mi bylo i trochu líto, v souvislosti s tím, že tento půlden jsem v soudním stání byla hlavní osobou a jak jsem měla představu, co vše chci u soudu říct, zatímco dosud ve věci obrazu proběhly úplně jiné legendy. Ovšem fotograf si opravdu počkal pouze na přivedení obžalovaných, vyfotografoval a hned odešel. Takže ani netušil kdo to vlastně vedle něj seděl na lavici a nezajímalo ho to, udělal pouze, co od něj chtěl jeho zaměstnavatel. Brzy po mně už začali přicházet advokáti a také i ony tři advokátky, které jsem již viděla – a obsadili vedlejší lavici, trochu schovanou za výklenkem. Začali se spolu dost živě bavit, starší z mně již známých advokátek stála a hlasitě vykládala, když vtom mne zahlédla, přerušila hovor, pozdravila mne a ostatním šuškala, že tam jsem já. Asi nevěděli, kdo kdy je přesně předvolaný. Rovněž se ke mně obrátila i mladá advokátka, která byla u kriminalisty na mne dost ostrá a především byla nadšenou zastánkyní názorů a obdivovatelkou galeristy Melichara Štrůdla, jehož slova přesně reprodukovala, ale nyní mne také uctivě pozdravila. Teď se však něco stalo. Oproti tomu, co jsem četla zcela nestranný článek na internetu, že galerista Štrůdl u soudu říkal, že se nejedná o originál obrazu, že obrazy tohoto malíře u nás vůbec nejsou a i kdyby to byl originál, že má zlomek hodnoty. Na chodbě před soudní místností jsem se však dozvěděla, že vystoupení galeristy vypadalo zcela jinak. Dříve pro něj nadšená advokátka se nyní smála, jak byl Štrůdl trapný. Evidentně ztratil u ní svůj respekt. Advokáti se smáli, jak se Štrůdl vykrucoval a vůbec nebyl schopen odpovídat na otázky – jen stále opakoval své věty, které pak otiskl i

článek na internetu. Jeho výstup dle všeho byl neobyčejně trapný, potil se a koktal – asi si dost dobře nevěděl rady s vymluvením se, že se schůzka s podsvětím opravdu nekonala u něj, když to tak vypověděli obžalovaní. Což já jsem pak soudci potvrdila, že to je nepochybné a jistě ne výjimečné. Však to určitě obžalovaní věděli, a proto šli právě za ním, za galeristou Štrůdlem.

Po chvíli pak přišli dva postarší pánové, kterým dle všeho bylo jasné, kdo jsem a uctivě mne zdravili, což jsem zase já nebyla dost soustředěná a sotva jsem jim znatelně odpověděla. Pak v síni jsem viděla, že se jedná o dva přísedící soudce. Už se pomalu ale očekávala ozbrojená eskorta a hned, jak dorazila, tak všichni vstoupili do místnosti a vše mohlo začít. Každý z obviněných si sedl před svého advokáta, otočil se k němu a probírali novinky a vše nejnnutnější. Teď jsem tedy viděla, kdo koho zastupuje.

Brzy byl tento vzájemný pohovor ukončen a začal hlavní program daného půldne tím, že jsem byla předvolána, abych předstoupila. Vzala jsem si všechny své věci – tj. kabelku a složku materiálů, které jsem si připravila, otevřela jsem malá vrátka, dělicí část přihlížejících od vlastních aktérů soudu a postoupila jsem doprostřed k pultíku, proti soudcům, z jednoho boku sledována dvěma žalobci, ale oproti tomu hutně zaplněnou druhou stranou, která na mne dýchala zprava – s řadou obhájců a před nimi ještě na představené lavici s obžalovanými, jejichž dech tedy už bylo opravdu možné vnímat. Mluvila jsem přesně, jak jsem si vše promyslela a řekla jsem, co jsem chtěla říct – stále s tím pocitem, že netuším, co se děje vedle mne v hlavách obžalovaných – zda má slova se ztotožňují s tím, co sami vědí nebo mají zcela odlišný názor a nakonec vůbec, zda jsou rádi, že tady zaznívá přesně to, co říkám nebo zda naopak jsou velmi neradi a nechtěli, aby se to vědělo, chtěli to zatajit. Vše toto pro mne byla velká záhada, ale nemohlo to nijak ovlivnit průběh a sled mé výpovědi. Pouze to vytvářelo zvláštní napětí v ovzduší.

Hlavní soudce evidentně šetřil čas soudu a všech zúčastněných, pokládal jednoznačné, jasné otázky, na něž vyžadoval přesné, jasné a stručné odpovědi. Při každém sebemenším pokusu o odbočení, hned upozorňoval, že je třeba držet se věci. Takže každé z mé strany potřebné mírné odbočení jsem musela vždy předem zdůvodnit a i tak jsem musela očekávat, že nebudu mít větší prostor. A soudce mířil rovnou k jádru věci:

„Slyšela jste již, že sám poškozený pan Smetana pak přišel s tím, že se nejedná o originál, nýbrž že obraz koupil od svého dobrého známého pana Nevěřícího Tomáše? A že obraz maloval dědeček pana Nevěřícího?“

„Ano, to na mne vybafl už kriminalista a vyvedlo mne to zcela z míry, protože jsem to samozřejmě nemohla přijmout. Je to nesmysl.“

Pak jsem se dala do líčení, proč obraz nemohl malovat dědeček jakéhosi pana Nevěřícího a mezitím se mi honily hlavou představy, jak tento nesmysl mohl vůbec vzniknout. „Proč proboha by ohlašovatel krádeže poté najednou začal tvrdit něco ve svůj neprospěch, že původně ohlášený zcizený obraz v neobyčejně vysoké hodnotě, poté když už není k mání, tak najednou přijít s tím, že to ale nebyl originál a náhle po desetiletích lží vyjít s pravdou na světlo?“ Vše je naprosto postavené na hlavu a postrádá jakoukoliv logiku. Je to tzv. „Fredina logika“ – jak říkáme dle Fredy Weißunkrautové, což je logika vzhůru nohama, antilogika. V pokusech o vyvedení svědka z kontextu a případně jeho usvědčení ze spoluviny se nejspíš užívají všechny prostředky, nehledě na jejich logiku či nelogiku.

Hned v tu chvíli mi bylo zcela jasné, jak se věci mají. Dovedla jsem si živě představit spíše „slabošského“ pana Smetanu, zdrchaného mučením, kdy mu protřelí vrahouni svírali prsty na rukách do svěráku. Po nahlášení krádeže, kdy jednoznačně okradený tvrdil, jak obrovskou cenu měl ukradený obraz, jej vrahové opět navštívili s tím, jak má změnit svou výpověď. A i to mi hned proběhlo hlavou, že nápad určitě nevzešel od zločinců, ale věc obrazu jasně řídil galerista Štrůdl. Domluvil se se zloději na postupu a zdůraznil, že je především třeba trestní orgány přesvědčit, že se nejedná o originál – aby se na obraz nadále nesoustředily a svou pozornost přesunuly jinam. Když zločinci pana Smetanu znovu navštívili, v hrůze z opakovaného trýznění, byl ochoten slíbit cokoli – i postavit se do tak podivného světla, že najednou začal tvrdit, že předchozí nahlášení krádeže bylo omyl, že se vlastně nic nestalo a obraz byl falzum – vše těžko logicky vysvětlitelné, směřující pana Smetanu nejspíš k schizofrenické léčbě v odpovídajícím zařízení. Tak až se podobní lidé bojí bolesti a zločinců, že jsou ochotni radši se postavit do zcela divného světla a místo oběti ze sebe dělat rovněž zločince, vydávající nedávno amatérem malovaný obraz za vzácný originál světového mistra – vše, cokoli lépe než bolest a vystavení se strachu! A tak byla vymyšlena neuvěřitelná legenda o jakémsi Nevěřícím Tomášovi a jeho dědečkovi.

Za svůj úkol jsem považovala, podat soudu průkazný uměleckohistorický výklad s doložením důkazů, proč se jedná o Modiglianiho originál a proč obraz nemohl malovat nějaký dědeček, amatérsky si zpestřující večery malováním.

Vytáhla jsem štos vytištěných papírů a začala jsem výklad a svá slova soudu demonstrovat:

„Kompozice portréту houslisty je zcela ojedinělá. Modigliani neměl zas až tak širokou škálu modelů a zobrazoval v podstatě pouze několik osob. Mezi mužskými podobiznami najdeme také několik hudebníků, jejichž jména i známe. Zde v našem obraze je pouze záhadou, kdo je ona portrétovaná houslistka. Avšak kdyby někdo chtěl namalovat falzum Modiglianiho, nejspíš by si vybral některý z jeho častých modelů – tedy v ženských podobiznách třeba Kiki de Montparnasse, což byla vlastním jménem Alice Ernestine Prin, která žila v letech 1901-1953. Už ve 12 letech byla poslána do Paříže, aby si na sebe vydělávala a od 14 let začala pózovat umělcům. Známe mnoho zobrazení Kiki de Montparnasse, jak malířských, tak fotografických. Dle vkusu doby se měnil její vzhled, rovněž i v závislosti na jejím věku a zběhlosti ve společenském životě. Zdá se, že v mladším věku měla tmavé vlasy svazované do drdůlku a postavu měla buclatější. Asi v r. 1920 či možná i 1919-1922 podlehla nové evropské módě, umožňující ženám ostříhat si vlasy, což bylo dříve zcela nevhodné, neboť dlouhé vlasy byly obecně znakem ženy. Ke konci druhého desetiletí 20. století se Evropou začala šířit novinka – účes, nazývaný mikádo – nejspíš, že připomínal účes Japonek, když japonská kultura za vlády silné osobnosti japonského císaře jménem Mikado Mutsuhito ke konci 19. a počátku 20. století zaplavila Evropu. A právě tento účes sledujeme na vyobrazeních Kiki de Montparnasse od r. 1920. Rovněž poté nejspíš i zeštíhlela – to zase byl obecný trend pod vlivem evropských filmových hvězd jako byla Greta Garbo. Kiki de Montparnasse byla múzou umělců na Montparnassu, podobně jako o generaci či spíše dvě generace dříve měl jiný slavný pařížský pahorek Montmartre svou múzu, všemi umělci zobrazovanou modelku a umělkyni – La Goulue, vlastním jménem Louise Weber, která žila v letech 1866 – 1929.

Zprvu tedy byla Modiglianiho modelem všemi využívaná modelka, dokud nepoznal svou životní partnerku a matku svých dvou dětí, z nichž se narodilo pouze první – Jeanne Hébuterne. Ta naplnila konec jeho života. Porodila mu dceru Jeanne Modigliani, která pak také malovala, ale na své rodiče se asi moc nepamatovala, protože zemřeli, když byla ještě nemluvně - v roce 1920 Jeanne čekala druhé dítě, když Modigliani náhle zemřel a týž den spáchala i s nenarozeným dítětem sebevraždu.“

To už však tok mého líčení zastavil netrpělivý soudce: „No dobře, jak ale to vše dokládá autenticitu zde projednávaného obrazu?“

„Zde jsem tedy u výběru námětu portrétní a předpokládám, že malíř falza by si vybral některý z typických malířových modelů – tj. buď módnímu vkusu podléhající modelku či opakovaně zpodobovanou životní družku malíře a dále v každém případě by užil již malířem zpracovanou kompozici a netrápil by se s nějakým neobvyklým tématem, které by pak navíc budilo nedůvěru, že právě není typické. Zejména pokud dle zde uváděné podle mého názoru nanejvýš nevěrohodné legendy by autorem měl být jakýsi amatérský malíř, dědeček Nevěřícího Tomáše, čemuž však neodpovídá ani zvládnutí malby a kvalita malířského rukopisu.“

„Mají zúčastnění ještě nějaké dotazy k danému tématu?“ vyzval advokáty obžalovaných soudce.

Nato se přihlásil jeden z advokátů: „Skutečně shledáváte kvalitu obrazu shodnou s kvalitou Modiglianiho obrazů? A jak zdůvodníte způsob malby očí, že nejsou vůbec vymalované, nýbrž oční otvor je pouze vykrytý jednolitou barvou?“

„To ráda vysvětlím. Na to samé se dotazovala Jeanne Hébuterne Modiglianiho – proč ji nevymaluje oči? A on odpovídal, že ji stále ještě dost nezná, aby je mohl vymalovat. Až před smrtí ji překvapil tím, že její portrét měl už oči, už viděl jasně do jejího nitra a oči mohl s klidným svědomím vymalovat jako vhled do její duše. Jestliže podobizna houslistky nemá vymalované oči, svědčí to o tom, že to byl možná objednaný portrét anebo namaloval podobiznu houslistky, kterou náhodně spatřil, zaujala ho, ale neznal ji dobře, a proto nemohl vymalovat oči. Jsou to takové detaily, které by právě falzifikátor či náhodný kopista nejspíš neznal a dopustil by se jejich porušení. Prostě i toto lze považovat za jeden z dokladů, že se jedná o autentický originál.“

„A jak je to tedy s cenou obrazu?“

Na tento dotaz jsem byla připravená. Vzala jsem do rukou stoh vytištěných papírů z aukčních výsledků a prezentovala jsem výsledky své rešerše s tím, že ceny Modiglianových obrazů jsou opravdu vysoké, přičemž v 90. letech byly rovněž vysoké, někdy i vyšší, jindy nižší, jak je to v umění:

„Pan Smetana si drží cenu stále na částce, kterou jsem mu napsala v polovině 90. let ve znaleckém posudku, přičemž ani tehdy by to nebyla cena, kterou by šlo získat v přímém prodeji, kdy se vždy předpokládá cena nižší.“

„Dobře, má ještě někdo nějaké dotazy?“ chtěl věc soudce uzavřít.

Tu jsem využila příležitost, abych ještě soudu sdělila svou osobní zkušenost a z ní vyplývající názor:

„Jestli ještě mohu, ráda bych sdělila jednu svou osobní zkušenost. Je to příklad z vykradení mého bytu 21. prosince 1994. Tehdy ke mně pražský starožitník Rudolf Ranař poslal tři zkušené vykradače. Později jsem si uvědomila, že krádež chystali snad tři týdny předem. Byla jsem pouze asi čtyři hodiny pryč – měla jsem dvě schůzky. Jednak výbor Klubu kultury Syndikátu novinářů, kde jsem tehdy byla předsedkyní a potom mne právě očekával daný starožitník, který ode mne něco chtěl a to výjimečně poprvé a naposledy ve svém obchodě. Nepodařilo se mu však zdržet mne dostatečně dlouho, spěchala jsem domů a vrátila jsem se právě v polovině – když zloději odvezli jednu várku obrazů a chystali druhou. Tedy druhou várku chystal v bytě jeden z nich a řidič s dalším, nejmohutnějším ze skupiny, se právě pro ni vrátili. Mohutný běžel přede mnou do bytu a čekal na mne metr za dveřmi za závěsem, aby mohli krádež dokončit.“

„Dobře, ale k věci prosím.“ přerušil mne opět netrpělivě soudce.

Tak jsem upustila od dalšího líčení a zbytek jsem shrnula:

„No prostě jsem se vrátila, tak druhou várku již nemohli odvést.“ Při těchto slovech jsem zprava na sobě cítila pohledy obžalovaných a představovala si, jak urputně přemýšlejí, jakým způsobem jsem z toho tenkrát vyvázla a dokonce tak, že jsem zabránila trojici protřelých zločinců svou prací dokončit. A pokračovala jsem k jádru, proč jsem vše vůbec chtěla sdělit:

„Ale v první várce odvezli několik hodnotných obrazů, a tak vím, jak si zkušený obchodníci v takových případech počínají. Obrazy, ukradené z mého bytu, byly po deset let schované a po uplynutí deseti let se začaly objevovat v prodeji – ale nikoliv u nás, kde by je stále policie mohla zadržet a vrátit původnímu majiteli, nýbrž pro jistotu v zahraničí. Např. Pirnerův Ostrov mrtvých byl téměř po 16 letech prodán v Dorotheu v Linci. Tak o to jde – do promlčení krádeže na deset let obrazy schovat a poté je prodat lépe v zahraničí a zrovna tak se domnívám, že nyní má obraz Modiglianiho Houslistky takto na deset let schovaný galerista Štrůdl a poté jej bude chtít prodat v zahraničí.“

Tak jsem dokončila svou řeč, řekla jsem, co jsem chtěla, soudce i přísedící soudci příkyvovali, zrovna tak i advokáti obžalovaných. Přitom přísedící soudci a advokáti se znatelně usmívali s uspokojením z nových poznatků a nejvíc se usmívala mladá advokátka, která byla původně u kriminalisty Rolády ještě tak výraznou zastánkyní galeristy Štrůdla.

Nedívala jsem se při svých slovech na obžalované vedle sebe, ale měla jsem pocit, jakoby souhlasně „funěli“. Nebylo by jim to příjemné, kdyby byli se Štrůdlem dohodnuti, že by měli v obraze svou jistotu. Takto jsem nabyla dojmu, že snad by i chtěli, aby galeristovi obraz nezůstal. „Že by zde matador obchodníků s uměním přelstil protřelé vrahouny a byl úspěšnější na poli zločinu než oni? I to je možné.“

Proces s vrahy byl po čase ukončen. Obžalovaní byli odsouzeni k různým trestům za vraždy – dle toho, jak významná byla úloha toho kterého v jejich seskupení. I je samotné překvapilo, že nikoliv dle skutků jednotlivců, tj. jak se který z nich konkrétně čeho zúčastnil. Soudce to zdůvodnil v podstatě tak, že slabší jedinci mohli konat v rámci své podřízenosti vůdčím osobnostem a nebezpečnější pro lidstvo jsou tedy ti vůdčí, i když se přímo třeba konkrétních zločinů neúčastnili.

Obraz přitom zůstal zcela stranou, protože obžalovaní jej v době procesu evidentně nevlastnili a byl neznámo kde. Nemohla být tedy ani prokazována jeho autenticita a jiné otázky s ním spojené.

Přes veškeré snahy galeristy Štrůdla se jako nejpravděpodobnější možnost nabízelo, že obraz je v jeho držení – a to pečlivě ukryt.

Po čase jsem se v rámci jiného případu setkala opět s kriminalistou JUDr. Robertem Roládou a ten se mi svěřil:

„Po všech zjištěních jsme samozřejmě nemohli případ odložit, aniž bychom neprohledali, kde by mohl být obraz ukryt. Prohledali jsme dokonale všechny prostory Štrůdlovy galerie, všechny depozitární místnosti do dvora, ale nikde nic. Dokonce jsme našli několik obrazů přibližně shodného formátu se zcizeným obrazem, tak jsme je zkoumali, jestli náhodou pod viditelným obrazem není jiný obraz. Vzali jsme je k nám do laboratoří, kde ale došli k závěru, že tomu tak není. Naši lidé se tam pěkně nadřeli, udělali jsme jim vánoční úklid. Vsadil bych se, že o řadě obrazů už ani nevěděli. Potom se tedy nabízelo pouze hledat ještě v místě bydliště – ve Štrůdlově rezidenci na hlavní třídě. Patří mu taková ta výstavná vila, víte jaká?“

„Ano, zajímalo mne to, tak jsem si vše na internetu vyhledala. Je to stavba v takovém tom anglickém modernismu jakoby s cihlovým povrchem. Ale víte, že na nemovitosti je nyní zástavní právo soudcovské? Zřejmě panu doktorovi Štrůdlovi dopadl špatně nějaký soud a má uhradit dost vysokou částku, že je

zablokovaná celá nemovitost v hodnotě určitě tak dvacet milionů korun nebo ještě vyšší.“

„To je tedy opravdu zajímavé – a co myslíte, že by to mohlo být?“

„Vzhledem ke galerijní činnosti lze usuzovat, že mohl nastat problém s nějakým obrazem a poškozený chce svou škodu uhradit. Anebo se nabízí ještě jiná možnost – manželky takových lidí mají většinou ještě navýšenou představu o příjmech svého manžela a v případě rozvodu požadují vyplatit obrovské částky. K něčemu takovému by vedl i způsob rozdělení podílu na dané vile. Galerista podělil naprosto rozdílně své dva syny, kde ten žijící s ním, dostal největší díl vlastnictví ze všech spoluvlastníků, kdežto druhý, který má bydliště jinde, naopak nejmenší díl. Jakoby jej možná trestal za to, že odešel s matkou. Stejně malý díl má i bratr galeristy, zatímco samotný galerista má druhý největší díl.“

„Tyto údaje se ke mně nedostaly. Dost automaticky jsem předpokládal, že je Štrůdl jediným vlastníkem. Je to ovšem zajímavé. Zatím ale nevím, zda nám z nich něco plyne. Ale vilu jsme tedy také prohledali – tedy naši lidé ji prozkoumali opravdu zodpovědně. Našli tam opravdu velmi cenné obrazy, že se divím, že někdo s takovým majetkem bydlí. Je to dost nebezpečné. Ale po našem obrazu ani stopy. Zatím jsme to ještě neodložili, je ještě čas. Ale myslím, že to nakonec tak dopadne. Ještě máme dva měsíce. Vesměs se v takovém případě využije celková časová lhůta jednoho roku. Teď ale stejně už stojíme, nevím, jaké kroky by šlo podniknout dál.“

„Mně ale napadá ještě jedna věc. Jak jsem takový počítačový maniak a vše si vyhledám, vše najdu, tak jsem už kdysi dávno našla články o Štrůdlových aktivitách, které by u něj málokdo hledal. Víte, že je nadšeným chovatelem pštrosů?“

„To je další věc, kterou jsem nevěděl. Nic takového jsem netušil. A kde ty pštrosy chová?“

„To víte, že mu neběhají po zahradě u vily. Nejspíš k tomu má i nějaké lidi či alespoň člověka, kdo mu obstarává pštrosí farmu. Pokud se pamatuji, tak by snad měla být někde na západním okraji Prahy.“

„Myslíte, že by na farmě mohl být schován obraz?“

„Těžko říct, možná si pan Štrůdl myslel, že tam nikdo hledat nebude. Ostatně to tak dosud i bylo.“

„Určitě to ještě prověříme.“ S tím jsme se pak s kriminalistou JUDr. Robertem Roládou rozloučili.

Úplně jsem pak na vše zapomněla. Ostatně příroda se už probudila a bylo mnoho práce s tím dát zahradu po zimě do pořádku. Mezitím se mi každou chvíli někdo přihlásil, že chtěl, abych mu na nějaký obraz vypracovala posudek. Přestože jsem tehdy již mnoho let tvrdila, že se tomu příliš věnovat již nechci – jakoby to bylo spíš výzvou, aby to ještě všichni stihli. Pokud šlo o něco zajímavého, tak to lze přijmout jako určité odborné a emocionální obohacení, naštěstí už mne málokdy někdo obtěžuje s nějakými „krajinkáři“, na něž naštěstí zde jsou jiní uznávaní specialisté. Pouze málo nadšenců mne stále ještě upřednostňovalo i v této oblasti. Dlouho jsem se marně snažila toho zbavit ve prospěch své vlastní tvorby. Jak říkávám – „bohužel den má pouze 24 pracovních hodin“. Víc prostě nedostaneme a tak utíká den za dnem, aniž bychom stihli udělat, co jsme chtěli. Čas námi vládne a nic nestíháme. Je proto špatné nedostat se k tomu, co je naším životním programem a cílem.

Tak jsem se jako obvykle potýkala s tím, propašovat do oněch obligátních denních 24 pracovních hodin čas na své věci a svou tvorbu, když opět jsem se zase v jiné záležitosti potkala s naším kriminalistou. Ten měl připravený malý štůsek fotografií, který mi hned podával. Viděla jsem na nich malý domek u pštrosí farmy. Řada fotografií zachycovala interiér domku, který jak se zdá sloužil jakémusi hlídači či farmářovi, hlídajícímu pštrosy a starajícímu se o ně. Vedle tohoto domku stála na kraji pozemku ještě další stavba, poněkud větší. To je pro zvířata, kde se mohou schovat při nepříznivém počasí a přenocovat. Nevím, jak se říká takovému ubytování pro pštrosy – zda to je stáj či kurník.

„Ne, tak to opravdu nevypadá, že by tam někde byl vůbec nějaký obraz.“

„Ano, nikde nic. Jsou to ryze účelové stavby.“

„A co je tohle?“ – na jedné fotografii z interiéru domu mne zaujal zvláštní šedý kámen – valoun.

„To jsme všechno zjišťovali. Dostalo se nám výkladu, že pštrosi jsou na farmě chováni především pro vejce – a to je prý zvyk – nebo alespoň u dr.Štrůdla to tak dělají, že na místo, kam mají vejce snášet, jim dají takovou sádrovou maketu.“

Hned jsem si vzpomněla na zajímavou paralelu: „To máte pravdu, znám to od slepic. Babička v Řitce vždycky takovou maketu dávala slepicím do kurníku.“

„Tak to je něco podobného.“

Vtom pana radu někam zavolali - nejsem si vždycky jistá, jakého právě titulu či oslovení užívají. Co si pamatuji, tak předtím to byl inspektor, ovšem také si nejsem jistá, zda si oboje je rovno postavením. V podstatě pro jistotu užívám vysokoškolského titulu, avšak myslím, že radši slyší, kam to dotáhli služebně či pracovně.

Měla jsem nečekaně víc času si fotografie podrobněji prohlížet. A všimla jsem si, že maket vajec je v místnosti víc – tedy minimálně dvě, ale možná i tři. V každém případě jedna vypadala velmi čerstvě. Skvěla se bělostí a přitom dole jsem na ní pozorovala divné tmavé místo, jakoby tam byla mírně poškozená. Když se pan rada vrátil, hned jsem ho na danou věc upozornila.

„Určitě se na to ještě podíváme. A vy se domníváte, že by tam mohl být obraz schovaný?“

„Srolované plátno by se tam určitě vešlo – to by tedy byla originální skrýš, že? Rozhodně si někdo mohl myslet, že by to tam nikdo nehledal.“

S tím jsme se rozloučila a odjela jsem domů pracovat zase na množství nahromaděné práce.

Pak mi jednou telefonoval jeden můj známý restaurátor – je to takový ulitlý bohém a svým typickým způsobem na mne překotně spustil:

„Paní doktorko, představte si, k jednomu mému kolegovi dovezli sádro – model velkého vejce a chtěli, aby to opatrně rozbil, že by v tom mohl být ten ztracený Modigliani. Přijel jsem k němu a opatrně jsme to oťukávali. To tedy bylo paní doktorko!“ Při jeho překotném líčení jsem si vzpomněla, jak kdysi jednou přijel za mnou a něco mi tímto způsobem natolik nadšeně chtěl sdělit, že najednou se chytil za krk a vyhrkl: “Jé, teď jsem spolkl žvýkačku!“

„A co tedy, našli jste něco?“ – byla jsem už trochu netrpělivá, protože to vypadalo, že se to mezi spoustou slov ani nedozvím.

„No chvílemi to paní doktorko vypadalo, že tam snad i něco bude, ale byla to jednou velká hrudka špatně promíchané sádry a pak nějaká špína. Oni si s tím zhotovením vejce moc práce nedali, paní doktorko. No co také takové vejce ke

zvířatům, kdo by se s tím páral. Ale obraz tam tedy bohužel nebyl. Bohužel, to by tedy byla bomba, vidíte paní doktorko!“

Všichni se na to soustředili. Pštroší farma už bylo poslední místo, kde by ještě obraz mohl být a ta čerstvá maketa vejce byla opravdu podezřelá.

Již se blížil pomalu termín a policejní rada JUDr. Roláda by musel žádat Státní zastupitelství o prodloužení termínu, ale neměl k tomu žádné podklady, čím by doložil, co ještě chce ve věci podniknout. Nezbyvalo proto nic jiného, než případ původně zcizeného a nyní neznámo kde ztraceného obrazu odložit. Navíc zde byla ona nová dodatečná výpověď původního majitele, že vše je jinak a že se jedná o kopii.

A to byla zase voda na mlýn pomluv a naopak glorifikace galeristy Štrůdla. A ten se hned nechal slyšet, jak v tisku, tak v krátkých TV šotech v rámci TV zpráv a jinde. Jeho vystoupení se hlavně soustředila na to, že i kdyby jemu někdo tento obraz nabízel, jak ani to se nestalo, tak by stejně o něj neměl zájem, protože se jednalo o falzum. Ve svém zaujetí toto vše prohlašovat si ani neuvědomil ten paradox radikálního prohlašování za falzum, když údajně obraz nikdy neviděl.

Tak se zase stalo, že jsem seděla u svého počítače a na monitoru v levém rohu stolu začaly TV zprávy a tam se objevil galerista Štrůdl, stojící na ulici před svou galerií, pošlapával jakoby zimou – nejspíš ho chudáka nechali dlouho čekat. A záběr rychle začal tím, že mu strčili mikrofon k puse. Galeristu zjevně zaskočilo, že onen okamžik právě začal, zčervenal a na čele se mu objevily kapičky potu, nicméně se snažil rychle vzpamatovat a po chvíli začal mírně koktavě a se zadržáváním:

„Obraz je určitě falzum, velmi slabá malba.“

„Co konkrétně se vám na ní zdá být nekvalitní a co ve vás budí podezření, že se jedná o falzum, můžete to divákům trochu specifikovat, pane doktore Štrůdle?“ Otázala se mladá reportérka.

„Hned mne zarazily ty oči, neviděl jsem, že by je Modigliani takto nevymaloval, vůbec se nedívají. A zejména u ženy, kterou chtěl určitě namalovat hezkou. Dále pak - muže snad maloval jako konkrétní podobizny, ale u žen měl pouze několik svých modelů. Zprvu maloval modelku Kiki de Montparnasse a poté svou partnerku Jeanne. A toto není žádná z nich. Muže sice maloval jako konkrétní podobizny, myslím, že tam měl i nějaké hudebníky.

Ale ženy maloval spíš tyto své známé modely jako symboly krásy, jak si je představoval.“

„Macho jeden“ – už jsem to nevydržela a bouřlivě jsem komentovala proud nesmyslných řečí. „To mám tak ráda taková hloupá macha, jimž ten jejich machismus zatemnil mozek.“

Ale od televize mne odvedl telefon, který se nečekaně ozval. Přijala jsem hovor a už poslouchám známý hlas:

„Viděla jste teď v televizi doktora Štrůdla, Rozárko? Co na to říkáte?“ – poslouchala jsem svou moudrou přítelkyni paní profesorku Slunečnou a zahájila jsem svůj výklad:

„Samozřejmě že napřed Modigliani maloval obecně tehdy malovanou modelku Kiki de Montparnasse a poté hlavně svou partnerku Jeanne Hébuterne a co se týká kvality malby a zda maloval konkrétní podobizny pouze mužské nebo i ženské – to vše jsem podrobně vysvětlovala před soudem a vám to myslím paní profesorko znovu vykládat nemusím.“

Tu ale už mne paní profesorka přerušila:

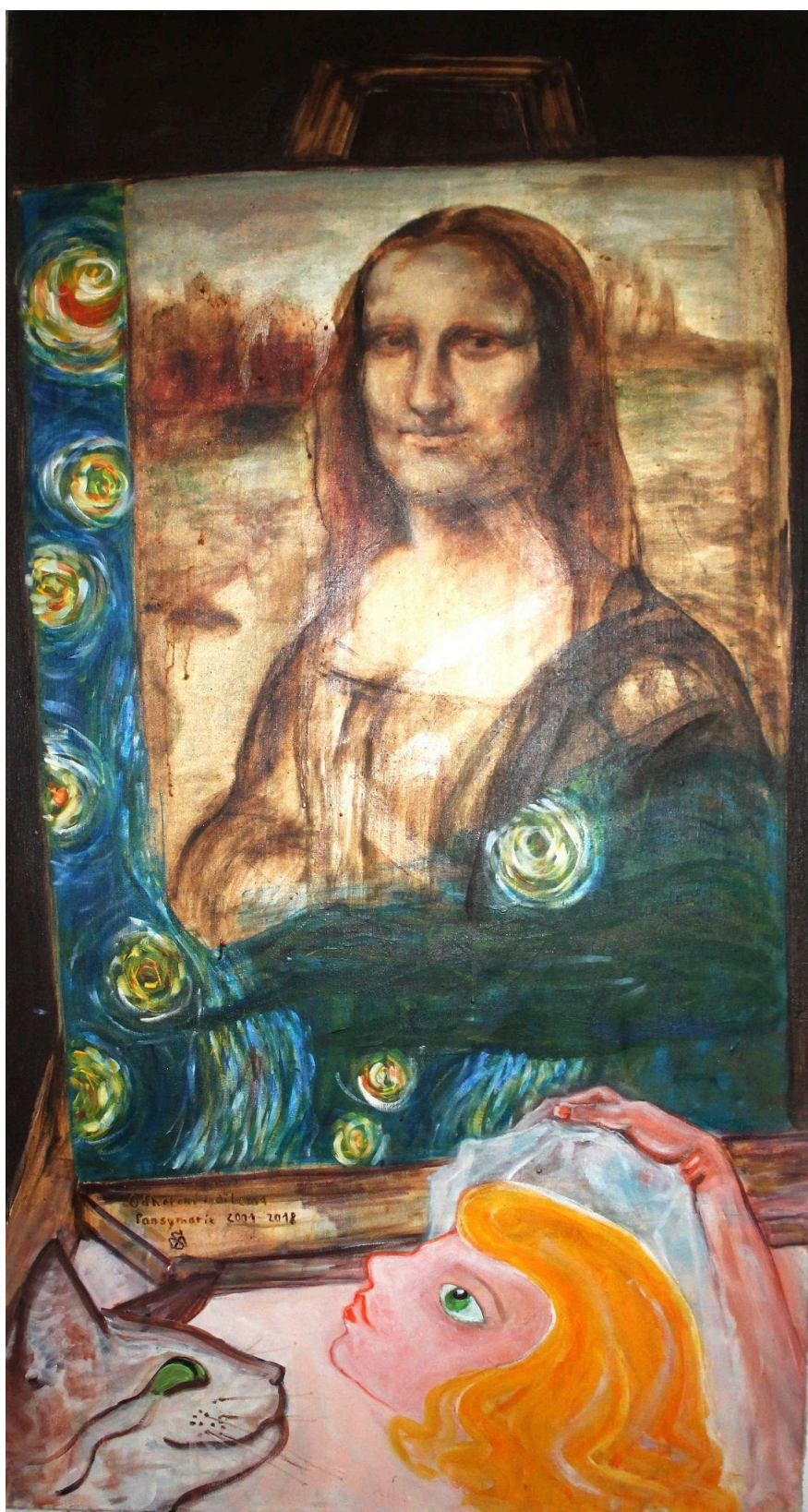
„A kde tedy myslíte Rozárko, že Štrůdl má schovaného toho Modiglianiho?“

„To je těžké paní profesorko, ale někde určitě bude. Takový obraz se lehce schová, může být něčím zakrytý a přitom všem na očích, člověk nikdy neví. Nejspíš se pak někde najednou objeví.“

„Máte pravdu Rozárko, nic nemůže být schované věčně.“

Pěkně jsme si s paní profesorkou popovídaly a netušily jsme, jak dramatické budou události příštích dnů.

Následující den jsem si připravila na stojan již léta rozmalovaný obraz, který jsem chtěla nyní dokončit. Měla jsem na něj krásný rám, který u mne v minulosti zanechal jeden pán, když ode mne požadoval obraz zvětšit do původního formátu a menší rám už mu byl k ničemu. Obraz má název „Odhalení-dilema“, kde je na stojanu obraz a pod ním špinavý hadr, jímž jiná ruka obraz začala čistit a pod „Hvězdnou nocí“ Vincenta van Gogha se objevila „Mona Lisa“ Leonarda da Vinciho. Leonardovo snad nejslavnější dílo všech dob je odhaleno zčásti, překrývá je fragmentárně zatím zachované rovněž notoricky známé dílo van Goghovo – a nyní vzniká dilema, zda van Goghovo dílo zničit v zájmu odhalená díla Leonardova. Legenda v pozadí vzniku je ta, že

van Gogh v nouzi namaloval svůj obraz na Leonardovo dílo, které se mu neznámo jak dostalo do rukou a možná že ani netušil, o jaké dílo se vlastně jedná a neodhadl jeho význam a hodnotu. Ovšem není divu, že by něco podobného mohl udělat v nouzi, neboť nebýt bratra Thea, těžko by přežíval. Je

známé, že se za jeho života prodal pouze jediný obraz – což si říkávám, že jsem na tom lépe, ba dokonce hodně lépe.

Obraz jsem měla už delší dobu v úmyslu dát do kanceláře svému galeristovi – jako rozměrově větší plátno, na nějž mám připravený rám, podobně jako i druhý obraz, na nějž mám vše připravené. Zde jsem musela objednat desku přesně do rámu, který před časem nechal galerista zhotovit na obraz, který se pak ukázal být falzem. Falzum jsem tedy vrátila své někdejší přítelkyni Fredě Weißunkrautové, která mne takto chtěla zneužívat svými falzy a do rámu jsem galeristovi slíbila namalovat obraz.

Celý den jsem strávila malováním a opět jako obvykle mne v polovině práce zaskočily večerní TV noviny. Dlouho jsem pořádně nevnímala, o čem je řeč, protože nějaké dohady senátorů a všech ostatních mne opravdu nezajímají. Podobně jako, co zdrazuje a jak to lidé na ulici komentují. Poté začaly krimi zprávy, kde hned první zpráva mi doslova vyrazila dech.

„Dnes odpoledne byl ve svém domě v Praze 6 nalezený mrtvý známý pražský galerista Melichar Štrůdl. Následující záběry nejsou vhodné pro děti, mladistvé a pro trpící srdečními chorobami a hypertenzí.“

Poslouchala jsem hlas z televize a přiblížila jsem se k obrazovce, abych dobře viděla na ony drastické záběry. Sice jako vedle jiného kardiak a hypertonik spadám plně do oné kategorie, kdo by se měl pohledu vystříhat, ale natolik mne to zaujalo, že jsem prostě musela. A už jsem koukala na interiér místnosti, velmi bohatě vybavené obrazy na stěnách, kde na zemi leželo mohutné tělo galeristy a všude hlavně bylo vidět samou krev. Hned se mi vybavila věta z filmu „Muž z Acapulca“, kde syn spisovatele Belmondovi radí k dosažení úspěšnosti jeho knihy: „Hlavně hodně krve“. A poslouchala jsem další komentář:

„Hlava byla téměř oddělena od těla.....“ Dál už jsem moc nevnímala, protože tato věta byla natolik silná, že mi vše další zastínila.

A za chvíli již byl záběr ze studia, kde seděla redaktorka a přivítala svého hosta: „Vítám vás u nás pane doktore Piškote.“ A pak se obrátila na diváky: „Mám tu čest dnes mezi námi přivítat policejního patologa, pana doktora Patrika Piškota, který nám bude moct nejlépe objasnit, co bylo příčinou smrti známého pražského galeristy. Jak jsme se dozvěděli a co je vidět na první pohled, na galeristu zřejmě někdo zaútočil nožem či podobnou zbraní – a tato

tak výrazná rána na krku, která téměř oddělila hlavu od těla, byla příčinou smrti? A jak by měla ona zbraň asi vypadat?“

„Předně také přeji dobrý večer, jak vám paní redaktorko, tak i televizním divákům. Ano, opravdu ona tak výrazná, hluboká rána na krku byla příčinou smrti. Byla vedena s velkou razancí, z čehož lze předpokládat, že pachatelem byl muž mladšího či středního věku. Nejednalo se však o běžný nůž, který by pachatel našel v domácnosti, ale o speciální bojovou zbraň. Čepel by měla být rovná, středně dlouhá a s oboustranným ostřím. V tom případě pak také nevadí, zda zbraň použije pravák či levák a rána má až takové následky, že může v podstatě krk přeříznout a tak tělo dekapitovat. V určitých světových oblastech se něco podobného stále užívá jako nejběžnější zbraň, která je vždy po ruce.“

„To určitě nemáte na mysli Evropu či Ameriku?“

„Jistě, asi bychom těžko předpokládali, že někdo vstane od počítače a dá si na cestu na ulici s sebou do kapsy nějakou takovou zbraň.“

„Nehledě na to, že při zjištění takové zbraně třeba v hromadných dopravních podnicích, by jejího majitele nejspíš zatkli pro veřejné ohrožení.“

„Ano, to máte pravdu. Přeci jen v civilizovaném světě existují jistá pravidla.“

„Ale jak se ukazuje, tak i zde se najednou taková zbraň objevila a vraždila, jak myslíte, že se tu vzala?“

„Tak to opravdu nevím, to už bude věcí policistů, aby vše vypátrali.“

„Ano a budeme se těšit na výsledky jejich práce“.

To bylo v podstatě vše, co bylo k tomu hroznému činu v danou chvíli známé. Trvalo dlouho, kdy stále se neobjevovaly nové poznatky k případu. Až skutečně snad po čtrnácti dnech jsem četla zprávu v na internetu: „Překvapivý zvrat v případě zavražděného galeristy – zatčen byl bratr mrtvého, který společně s jedním z galeristových synů žil v domě, kde k události došlo. Ovšem policie dále mlčí a k případu se vzhledem k vyšetřování víc nevyjadřuje.“

Pak zase až další den přinesl internet nové poznatky – a to, že snad důvodem vraždy měly být majetkové neshody. Článek obsahoval vysvětlení, že bratrovi náleží jen malý díl domu, jehož většinovým vlastníkem byl galerista a především jeden jeho syn. Přitom spoluvlastníci ztratili jistotu svého bydlení, když v nedávné době bylo na nemovitost rozhodnutím soudu uvaleno

soudcovské právo zástavní. Ovšem stejně jsem tomu nerozuměla, jak to bylo myšleno, zda jako byl bratr z této nejistoty střechy nad hlavou tak nervózní, že se pohádali a v hádce bratra zabil...?

Až zase za několik dnů jsem se dočetla, že bratr galeristy se hájí, že nikoho nezabil a dává policii nové podněty ve vyšetřování. Avšak policie je zkoumá dost obezřetně, protože si není jistá, zda to nejsou jen vrahovy úhybné manévry. Ostatně policie také dosud neobjasnila souvislost domnělého vraha s onou vražednou zbraní. Nic bližšího však policie vzhledem k probíhajícímu vyšetřování nesdělila.

A tak tomu bylo tentokrát delší dobu. Říkala jsem si, že to policie tedy opravdu opatrně a zdoluhavě prošetřuje. Anebo je tolik v úzkých a neví si rady? Snad ne, neměly by zločiny zločincům procházet, natož vrahům.

Tak jsem z toho byla taková trochu schlíplá, že se policii dlouho nedaří, až pak náhle jednoho dne ráno mi vedle postele zazvonil telefon. Honem jsem si nasadila brýle, abych věděla, na čem jsem, což se mi však nepodařilo zjistit, protože to bylo skryté číslo. Přijala jsem hovor a ozval se mi mladší mužský hlas:

„Tady je vyšetřovačka Praha 1, dobrý den, je to paní doktorka Macešková?“

„Ano, u telefonu, dobrý den,“ a uvažovala jsem, že možná po odsouzení skupiny vrahů za vraždy, kauza obrazu přešla z oddělení organizovaného zločinu na jiné - možná, uvidíme.

„Ještě jednou dobrý den, paní doktorko. Mám tady u sebe zvláštní obraz. Chtěl jsem vás požádat, zda byste si nenašla chvíli a nepřijela sem do Bartolomějské a neshlédla ho, co schválně na něj řeknete. Už jsem tu měl několik soudních znalců, ale moc jsem se toho od nich nedozvěděl. Kdybyste byla tak hodná.“

Chvíli mi trvalo, než jsem se vzpamatovala. Byla jsem trochu překvapená. Kde jsou ty doby, kdy mi z Bartolomějské takto se žádostí o pomoc telefonovali velmi často. Mimo jiné jsem jim pomáhala přerušit pravidelné fingované krádeže jednoho z tehdy nejpřednějších pražských starožitníků v Praze 1. Ten mi tenkrát osobně telefonicky vyhrožoval, že má známé u soudu a postará se, abych přišla o znalecké razítko. To poté i aplikoval a od soudu jsem dostala pouhý dopis jakési soudní úřednice, abych přijela vrátit znalecké razítko. Nyní vím, že to byla evidentně zaplacená akce. Tehdy jsem však byla ještě velmi

naivní a neobyčejně pracovně snaživá, bez ohledu na to, že jsem velmi často odevzdávala práci bez úhrady, když mi objednavatel řekl, že nemá peníze. Byli jsme vychováváni maminkou, která celý život proti něčemu protestovala a základním principem protestů byl majetek a peníze, což byla protireakce na živnostenskou rodinu, z níž pocházela. Peníze a majetek pro ni byly symbolem nízkosti – a v tom jsme s bratrem byli odmalička vychováváni a majetek pro nás nikdy nebyl určující. Tím spíš je absurdní, když se pak šířily fámy, že jsem se obohacovala. Je to takový ten způsob boje zneškodnit protivníka tím, co je mu nejvzdálenější a není připraven se proti tomu bránit.

Byla jsem natolik naivní, že jsem honem ještě dopsala konvolut posudků ze sbírek Úřadu vlády a pak jsem urychleně vzorně odvezla k soudu odevzdat razítko – s tím, že jsem naivně podobně korektní jednání očekávala od Městského soudu. Měla jsem představu, že se vše začne vyšetřovat a tak do týdne se mi všichni budou velmi omlouvat. Nejen že se to nestalo do týdne, ale nedošlo k tomu nikdy – teď už dávno vím, že na korektnost se mohu spoléhat pouze u sebe, ale u nikoho jiného, tím spíš nikoliv u úřadu, kde jsou zaměstnaní úředníci, jimž jsou jejich platy samozřejmě nízké. Mnohem později jsem se nad případem jednoho z mých velkých poškození podvodem setkala s mladou advokátkou, která vše vždycky až příliš globalizovala a zjednodušovala, ale tím pádem se dostala k jádru věci – a ta pak ještě po letech se mi přímo vysmívala, že dělám velmi častou chybu, že si pletu spravedlnost s právem. Ona jako právník je tu proto, aby se mi postarala o právo, ale nikoliv spravedlnost. Spravedlnosti dle ní se člověk dočká až po smrti, ale nikoliv na tomto světě. Zde se pracuje jen s právem, které odvisí často hlavně od umu právníků, ale se spravedlností ani nemusí mít nic společného. Když by mi tuto právnickou formulku řekla dříve, asi bych očekávala něco jiného a počínala si průbojněji a nikoliv pasivně čekala na příchod spravedlnosti. Kriminalisté z Bartolomějské mne pak pravidelně kontaktovali s dotazem, zda už mám znovu razítko, což pro svou práci potřebovali. Právě tak mne ještě několik let neustále kontaktovaly úřednice z Úřadu vlády, kde jsem podobně jako ve většině ministerstvech po revoluci zavedla kvalifikovanou evidenci uměleckých sbírek. Samozřejmě že pak nemohli najít někoho jiného, kdo by v práci pokračoval ve srovnatelné kvalitě a to za podobných finančních podmínek. Nyní jsem tomu však ráda, že nejsem tolik podobnou prací vytěžovaná a zbývá mi alespoň trochu času pro mou vlastní tvorbu. I když i to je relativní, protože přese všechno jsem i pro tuto práci vyhledávaná. Ale v podstatě si mohu vybírat a nemám povinnost veškerou práci přijmout. To se dalo nyní vycítit i z kriminalistovi žádosti, zda

bych si mohla najít čas přijet – žádnou povinnost již nemám, nejsem podřízena žádnému soudu, jsem zcela svobodná, samostatná. V Bartolomějské jsem nebyla tedy již dlouho, i když mám vzpomínky už z dětství, když jsme například odtud po mé první třídě odjížděli autobusem na dětský pionýrský tábor – když ude bylo i tatínkovo pracoviště, než pak na začátku normalizace při prověrkách řekl, že nesouhlasí s tehdejší státní politikou a musel z tohoto zaměstnání odejít, přestože doma v knihovně sedal prach na řadu různých řádů a vyznamenání za odvalu a za statečnost a jistě vykonal mnoho prospěšného. Naposledy jsem byla nikoliv přímo v Bartolomějské, ale za rohem – tedy už s adresou Na Perštýně, kde jsou zřejmě vyšetřovány organizované zločiny. Bylo to právě v souvislosti s obrazem Modiglianiho. Shodou okolností je to téměř naproti domu, kde měl náš děda před únorem 1948 svůj módní obchod.

S kriminalistou JUDr. Danielem Dortem jsme se domluvili na termínu a v něm jsem jej navštívila v jeho kanceláři. Kriminalista mne přivítal a hned začal otázkami:

„Říká vám něco soudní znalec magistr Baltazar Bábovka? Slyšela jste někdy to jméno?“

„Osobně se s ním neznám, protože léta nikam nechodím. Ale pokud vím, tak je z okruhu galeristy Štrůdla. Tedy abych byla přesnější, nebyl mi nikdy představen, takže nevím. Ale je možné, že ke mně před nějakým rokem nezván vnikl do bytu, ale odmítal se mi představit. Asi věděl proč – tedy byl-li to on. Myslím takového mladého hejska bez chování, co ke mně vnikl. Totiž předtím člověk toho jména se mnou ještě slušně komunikoval mailem. Jestli to pak byl on, tak při osobním setkání už to bylo na zcela jiné úrovni.“

Nezesložitřovala jsem věc dalším případem a tak další jsem si v tuto chvíli nechala pro sebe - bohužel až později jsem zjistila, že chování daného hejska bylo vyprovokováno nejspíš i dost tím, že jsem jim nevědomky prezentovala falza. Ta mně nosila má tehdy dle mé představy blízká. dokonce monohletá přítelkyně Freda Weißunkrautová, dcera malíře Friedricha Weißunkrauta. Fakt, že se narodila jako dcera malíře, se stal její životní devízou, nejspíš víc toho již nedokázala a nedokáže. Velmi jsem se vždy divila, proč se úplně přestala věnovat své tvorbě, ale kamarád Radim Oslík mi na to řekl, že asi dobře ví, že na to nemá. Ovšem falza mi nosila kontinuitně jako pokračování originálů velké sbírky – a tato dvě fakta, že je mi nošeno jako obrazy ověřené kvalitní sbírky a že mi to tvrdí a obrazy nosí má blízká přítelkyně – to dohromady pro mne znamenalo, že není proč obrazy blíže zkoumat. I když vždy proti mému

nezdolnému optimismu doplňkově hluboce skeptický Radim Oslík stále upozorňoval, že se mu na obrazech něco nezdá. Ale věděla jsem, že tato falza Freda sama rozhodně nemalovala a to byl pro mne další argument, že mi nenosí falza. Falza obrazů svého otce totiž malovala ona sama osobně – což těžko někdo chápal a chápe, proč by jako dcera nabízela falza, když evidentně má dům plný otcových obrazů. Je to skutečně psychologicky až psychiatricky složitější k pochopení. Ovšem chování toho nejednoznačně identifikovatelného mladého člověka tím samozřejmě nebylo ospravedlněné. Nemohl vědět, jak se co má a neměl právo se hrubě a urážlivě chovat. Je to ale možná typické pro až příliš sebevědomou mladou generaci, vyrůstající již bez oné bezmezní úcty ke starším a tím spíš oborově starším, která byla nám vlastní.

„To je možné, je to dost sebevědomý mladý člověk.“

„A v jaké souvislosti vás zajímá?“

„Máme stále ve vazbě bratra zavražděného Štrůdla, protože dosud nemáme jiného podezřelého. Ale jednak stále nic nevíme o té zbrani a jak a kdo se mohl k něčemu takovému dostat a pak nakonec to vypadá, že Štrůdlův bratr skutečně je mimo. Také se snaží vzpomenout na vše, co by nám mohlo pomoci. Říkal nám o všech Štrůdlovi nejbližších lidech a tam dost v poslední době vynikal právě magistr Bábovka. Dělal mu snad pomalu na vše posudky a zdá se, že se na všem spolupodíleli. Dokonce nedávno Bábovka koupil nemovitost v blízkosti Štrůdlovy vily v Praze 6 – tedy jejich život spolu dost souvisel. Vedle toho také je zde stále ta souvislost s již souzenými vrahy, s nimiž vlastně galerista na obraze spolupracoval. S takovými lidmi není dobře vejít do jakéhokoliv vztahu, nikdy nevíte, jak na co zareagují. U nich jsme obraz nikde nenašli, zatím tedy ani u Štrůdla a je otázka, zda všichni spolu opravdu spolupracovali anebo někdo z nich ostatní podvedl.“

„To je vše určitě velmi důležité a říkal jste něco o nějakém obraze.“

„Ano, kvůli tomu jsem vás pozval. Jak jsme se dozvěděli o Bábovkovi a pak o jeho novém domě, udělali jsme u něj domovní prohlídku, zejména vzhledem k hledanému Modiglianimu. Měl tam nějaké obrazy, některé nejspíš dost cenné, ale všechny především jiného formátu. Dokonce jsme pak našli obraz – malbu na plátně úplně shodného formátu jako Modigliani – i když Modigliani je výškového formátu a ten co jsme našli šířkového. Ale je to takové divné – vlastně na černém podkladu je červeně jen nějaké arabské písmo – takové ty notičky, víte?“